

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. Нова Загора , 08.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НОВА ЗАГОРА в публично заседание на тринадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: РОСИЦА СТ. НЕНОВА

при участието на секретаря Диана М. Дечева
като разгледа докладваното от РОСИЦА СТ. НЕНОВА Гражданско дело № 20212220100196 по описа за 2021 година

Производството е по чл.422 във вр.с чл.415 от ГПК във вр. с чл.79 от ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба от Д. Р. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Нова Загора, ул.„Руси Славов“ № 12, чрез адв.Е.С. от Адвокатска колегия - София, със служебен адрес: гр.София, бул.„Симеоновско шосе“ 31, ет.3, оф.8, 6 като пълномощник против Д. Е. Х. с ЕГН *****, с постоянен адрес: ***, с която е предявен иск за съществуване на вземане в размер на от 5000.00 лв., ведно със законната лихва от 04.11.2021 г. до изплащане на вземането по заповед за незабавно изпълнение на парично задължение, издадена въз основа на документ по чл.417 от ГПК. Претендират се и съдебно-деловодните разноски.

С исковата си молба ищецът Д. Р. И. твърди, че като заявител/кредитор на издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист от 05.11.2021 г. предявил в законоустановения едномесечен срок настоящия иск за установяване на вземането си, съгласно определение получено на 18.01.2021 г. Сочи се, че ищецът депозирал заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК срещу длъжника/ответника Д. Е. Х. за сума в размер на 5000.00 лв. главница, ведно със законната лихва от 04.11.2021 г. до изплащане на вземането. Районен съд - Нова Загора образувал ч.гр.д. № 20202220100865 и с издал Заповед № 489 от 05.11.2020 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417, т.10 и Изпълнителен лист от 06.11.2020 г. Твърди се, че вземането произтичало от запис на заповед с дата на издаване 26.08.2015 г. с падеж на изпълнение 30.12.2017 г.

С исковата молба ищеца посочва, че заповедта за незабавно изпълнение била връчена на длъжника/ответника с покана за доброволно изпълнение от държавен съдебен изпълнител, като в срока по чл.414, ал.2 от ГПК последният подал Възражение срещу издадената заповед.

Съдът с Определение от 06.01.2021 г., постановено по ч.гр.д. № 20202220100865 спрял изпълнението на заповедта за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, издадена на 05.11.2021 г., и дал указания за завеждане на дело, което обуславяло интереса на ищеца от предявяване на настоящия иск. С настоящата искова молба ищеца изцяло оспорва истинността на твърдението на длъжника/ответника, че не

дължи вземането.

Ищецът моли съдът да признае за установено по отношение на ответника, че вземането му за горепосочената сума съществува.

Ищецът прави искания за допускане по делото на писмени доказателства, приложени и описани към исковата молба.

Ответникът в законоустановения срок по чл.131 от ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който е заявил, че искът е допустим, доколкото изхожда от правнолегитимирана страна при наличието на правен интерес, но същият бил неоснователен, поради, което го оспорва.

С отговора си ответника твърди, че с ищеца били постигнали съгласие ищеца да му предостави в заем сумата от 5000.00 лв., които ответника да му върне без лихва до 30.12.2017 г., за което Д. Е. Х. бил подписал и процесният запис на заповед, като ищеца обещал на другия ден ответника да получи в брой горепосочената сума.

Твърди също, че това така и не станало, като нито на следващия ден, нито в следващите дни, нито до настоящия момент, ищеца не бил му предоставил въпросната сума, както било уговорено между страните.

Сочи че в настоящия случай процесният запис на заповед бил издаден във връзка с постигнато между ответника и ищеца съгласие за сключване на договор за паричен заем, по който процесната сума не била предадена. Поради това ответника считал за неоснователен предявения иск и моли съда да отхвърли исковата молба.

За установяване на посочените обстоятелства, ответника моли съда да допусне двама свидетели в режим на довеждане.

На последното по делото открито съдебно заседание ищецът е депозирал писмени бележки, с който поддържа предявения иск, в който излага своето становище:

Не е съгласен с Доклада по отношение на това, че претендираните права произтичат по силата на сключен между страните договор за заем. По-скоро, възражението на ответника говорело за т.нар. обещание за даване на заем, защото в отговора на исковата молба, ответникът категорично и недвусмислено заявявал, че с ищеца постигнали съгласие за предоставяне в заем на сумата от 5000.00 лв.

Визира практиката на ВКС, според която при направено от издателя-ответник възражение, че записът на заповед не е издаден във връзка с постигнато съгласие за сключване на договор за заем по който сумата не е предадена */както твърдял ответника в настоящия случай/*, се твърди наличие на т.нар. обещание за заем по чл.241 от ЗЗД.

Според ищеца на основание твърденията на ответната страна, че не дължи връщане на сума, защото не е получила такава, означавало че неговата теза е, че му е обещан заем.

Не е съгласен, че са налице облигационни отношения по силата на сключен между страните договор за заем, тъй като за такива отношения не се споменавало, нито от ищеца в исковата молба, нито от ответника в отговора на исковата молба.

Не сме съгласни с вмененото му с Доклада на съда по отношение на това, че с него е определено, че ищецът-кредитор следва да докаже, че с ответника са се намирали в облигационни отношения и че той му дължи определената сума, защото при иск, когато възражението на издателя се основавало на каузално отношение между страните по спора, ищецът не бил длъжен, нито да сочи кауза, нито да доказва наличие на свое вземане по каузално отношение, обезпечено от запис на заповед, и още по-малко да установява съществуване на наведено от противната страна каузално отношение, на което последната

основава възраженията си срещу дълга по ценната книга. Фактите, съставляващи съдържание на релативното възражение на ответника, подлежали на доказване от него. според правилото на чл.154, ал.1 от ГПК.

Посочва, че от друга страна, ищецът Д.И. не се позовава при предявяване на иска на съществуващо каузално отношение по договор за заем, а на издадената ценна книга и не е използвал същият като доказателство за установяване на отношенията с ответника. Каузалните отношения били въведени единствено от ответника в отговора на исковата молба. За ищецът, каузални отношения никога не са били налице и не случайно за такива не се споменавало в исковата молба.

Разяснява, че с отговора си на исковата молба, ответникът Д.Х. е въвел възражение, че не дължи сумата по запис на заповед, като твърди, че му е обещан заем от страна на ищеца-кредитор - Д.И., но на практика не бил получил пари от него, което възражение обаче не било подкрепено с убедителни доказателствени средства, а по-скоро било общо възражение. Липсвали доказателства за облигационни отношения между страните. Такива нямало.

Излага следните твърдения:

1. Ответникът не оспорвал издаването на запис на заповед, неговата действителност, нито неговата редовност от външна страна. В качеството му на абстрактна правна сделка, редовният от външна страна запис на заповед, доказвал вземането на поемателя за обещаната от издателя парична сума.

2. Ищецът не бил въвел с исковата молба каузално правоотношение, във връзка с което да е издаден запис на заповед, за да премине доказателствената тежест върху него за предаване на паричната сума на ответника - длъжник. Съгласно решение № 248/23.01.2015 г. по т.дело № 3437/2013 г. на ВКС, I т.о. в производството по чл.422, ал.1 от ГПК ищецът носи тежестта да установи само редовен от външна страна запис на заповед.

Като единствен източник на установяването по реда на чл.422, ал.1 от ГПК парично вземане бил посочен в исковата молба от ищеца, наличието на редовен от външна страна запис на заповед, което освобождавало ищеца - кредитор от задължение да доказва съществуването на каузално правоотношение с издателя, като причина за издаване на запис на заповед.

Нещо повече, представеното от ответната страна твърдение за каузално отношение не било подкрепено с никакви доказателства. В действителност, не било възможно и да бъдат доказани такива, защото никога не ги било имало.

3. Ищецът представил доказателство, че непосредствено преди датата на издаването в негова полза на запис на заповед - 26.08.2015 г., изтегля сума от 10000.00 лв., чрез Договор за кредит на 21.08.2015 г. (Приложение 1 — Договор за кредит)

Логични и обосновани били безспорните факти в настоящия процес, а именно:

- На 21.08.2015 г. ищецът изтегля сума в размер на 10000 лв., чрез банков кредит.

- На 26.08.2015 г. на ищецът му е издаден и предаден процесния Запис на заповед от ответника.

Обещанието за заем предпоставяло впоследствие изпълнението на това обещание - предаването на заемната сума. В конкретния случай, какъв е смисъла, издателят на запис на заповед да подпише и предаде на поемателя този документ, без да е получил парите.

4. Така с решение № 202/9.12.2014 г. по т.дело № 600/2012 г. съставът на ВКС, ТК, I т.о. също приемал, позовавайки се на т.17 на ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, че ищецът

- поемател по запис на заповед, за съществуване вземането, по която е предявил иска по чл.422, ал.1 ГПК, не бил длъжен да сочи основание на поетото от издателя задължение за плащане, както и да доказва възникването и съществуване на вземане по каузално правоотношение между него като поемател и длъжника като издател, по повод или във връзка, с които бил издаден запис на заповед. При въведена от ответника кауза и поддържайки твърдението, че не е получил договорената по заема сума, той носел доказателствената тежест за установяване на тези твърдения. За да премине доказателствената тежест у ищеца, че е предоставил договорената сума, ответникът следвало да докаже връзката между процесния запис на заповед и твърдения договор, задължението по което поддържал, че обезпечава с менителничния ефект. Такива твърдения за предишни отношения с ищеца-кредитор, нито за вид обезпечения, ответникът не доказвал. Според утвърдилата се съдебна практика, едва при въведени твърдения или възражения, основани на конкретно каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед, на изследване подлежи и самото каузално правоотношение, като съгласно правилото на чл.154 от ГПК за разпределение на доказателствената тежест „всяка от страните доказва фактите, на които основава твърденията и възраженията си. и които са обуславящи за претендиралото, съответно отричаното право - за съществуването, респ. несъществуването на вземането по записа на заповед.“

5. Ответникът е възразил, че не бил получил парите - предмет на запис на заповед.

Съгласно съдебната практика, подобен вид процесуална позиция се квалифицира като общо оспорване на вземането по записа на заповед, като с оглед на указанията в Тълкувателно решение 4/18.06.2014 г. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, при такава ситуация, не се създавало задължение за ищеца да сочи и да доказва каузално правоотношение, като основание за възникване на вземането. И отново при липса на доказателство за някакви облигационни отношения между страните, липса на каквато и да е съвместна дейност между тях.

Моли съдът да има предвид и следните обстоятелства:

Ответникът и ищецът са съседи и са израснали заедно. Те се познават отдавна. С даването на сума от 5000 лева на ответника, ищецът е смятал, че ще помогне заради споделени пред него финансови затруднения. Ищецът е теглил банков кредит за свои нужди, като от получената на основание отпуснатия кредит сума, той е дал на ответника.

Посочва се, че ищецът не е търговец с предмет на дейност отпускане на заеми /кредити/. По смисъла на чл.240, ал.1 от ЗЗД ответникът е трябвало да върне заетата сума в уговорения между страните срок.

Свидетелски показания също сочат на достоверност, каквато категорично споделя ищеца. В подобни случаи на даване на заеми между познати, обичайно не се създават писмени документи, а свидетели на уговорките и предаването на сумите обикновено са членове на домакинството на едната или другата страна и/ или приятели, колеги. От показанията на свидетелите се установило, че ответникът не е изпълнил така поетото задължение да връща сума в уговорения срок. По делото не били представени доказателства за плащане, тежестта за което лежала върху ответната страна.

Ищеца счита, че е налице редовност на записа на заповед и липса на доказани от ответника абсолютни и относителни възражения за несъществуване на спорното вземане, във връзка с което моли съдът да признае за съществуващо вземането по записа на заповед, въз основа на който била издадена заповедта за изпълнение по ч.гр.д. № 20202220100865/2020 г. на Районен съд - Нова Загора, като се признае за установено по реда на чл.422, ал.1 от ГПК, че в полза на Д. Р. И. съществува парично вземане към Д. Е. Х. за сума в размер на 5000 лв., произтичащо от запис на заповед с дата на издаване 26.08.2015 г. с падеж на изпълнение 30.12.2017 г. ведно със законната лихва от 04.11.2021 г. до изплащане на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение № № 489 от 05.11.2020

г. в производството по № 20202220100865/2020 г. на Районен съд - Нова Загора и да осъди Д. Е. Х., да заплати на Д. Р. И. сумата 450.00 лв. - разноски по делото за настоящата инстанция, както и разноски, извършени в заповедното производство в размер на 590.00 лв.

На последното по делото открито съдебно заседание ищеца Д. Р. И., редовно призован – лично се явява и с адв.Е.Р. С. от АК – София.

Ответника Д. Е. Х., редовно призован – не се явява.

В съдебно заседание е разпитан водения от страна на ищеца свидетел К.Н.К. без родство.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

За установяване на вземането си в настоящото производство ищецът е представил като писмени доказателства: *Вносни бележки за държавна такса, Заповед № 489 от 05.11.2020 г., Изпълнителен лист № 60 от 06.11.2020 г., Запис на заповед с дата на издаване 26.08.2015 г., Договор за правна защита и съдействие, Договор за кредит за текущо потребление от 21.08.2015 г., Списък с разноски, Ч.гр.д. № 865/2020 г. по описа на Районен съд – Нова Загора.*

Видно от представените и приети по делото доказателства, а именно от *Запис на заповед, издаден на 26.08.2015 г. с място на издаване *** ответникът в настоящото производство Д. Е. Х. с ЕГН ***** и л.к. № 641144034, изд. на 12.10.2010 г. от МВР – Сливен, се е задължил да плати на ищеца Д. Р. И. с ЕГН ***** или на негова заповед сумата от 5000.00 лева с място на плащане *** и падеж 30.12.2017 г.*

На 04.11.2020 г. ищецът в настоящото производство Д. Р. И. е потърсил правата си в заповедното производство, депозирайки Заявление за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417, т.10 от ГПК. Исканата в заповедното производство по ч.гр.д. 865/2020 г. по описа на съда Заповед № 489 била издадена от *Районен съд – Нова Загора* на 05.11.2020 г., а Изпълнителния лист на 06.11.2020 г.

Заповедта за незабавно изпълнение била връчена на длъжника/ответника с покана за доброволно изпълнение по изп.д.№ 20202220400233 от държавен съдебен изпълнител, връчена на 02.12.2020 г., като в срока по чл.414, ал.2 от ГПК, Д. Е. Х. подал възражение срещу издадената заповед.

С Определение от 06.01.2021 г., постановено по ч.гр.д. № 20202220100865 съдът спрял изпълнението на заповедта за изпълнение е и дал указания за завеждане на дело, което обуславя интереса на ищеца от предявяване на настоящия иск.

В последното по делото открито съдебно заседание бе разпитан свидетеля К.Н.К., от чийто показания става ясно, че е съсед с ищеца и ответника и е в добри отношения с двамата. Разбрал е от М., че е дал 5000 лева на заем на Д. през 2015 г., в знак на благодарност, че му помогнал да започне работа във ВиК. Не знае за документ във връзка със заема.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Исковата молба отговаря на изискванията на чл.127 и чл.128 от ГПК.

Съдът намира иска за процесуално допустим – предявен е от легитимирана страна в законоустановения срок при наличието на правен интерес.

Предявения иск е с правно основание чл.422, ал.1 вр. чл.415, ал.1 от ГПК във вр. с

чл.86 от ЗЗД. Иска се да бъде установено вземането на ищеца, досежно стойността на неизплатени суми в размер на 5000.00 лв. по изходящ от ответника Запис на заповед от 26.08.2015 г. с падеж 30.12.2017 г.

Представения и приет, като писмено доказателство на л.8 по делото, *Запис на заповед е редовен от външна страна*, което освобождава ищеца в производството да доказва съществуването на каузално правоотношение с издателя, като причина за издаване на записа на заповед, каквито възражения бяха наведени от ответника в отговора на исковата молба.

*Процесния Запис на заповед е издаден на 26.08.2015 г. с място на издаване *** от ответника Д. Е. Х. с ЕГН ***** и л.к. № 641144034, изд. на 12.10.2010 г. от МВР – Сливен и с него същият се е задължил да плати на ищеца Д. Р. И. с ЕГН ***** или на негова заповед сумата от 5000.00 лева с място на плащане *** и падеж 30.12.2017 г.*

Безспорно до подаване на Заявление за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417, т.10 от ГПК на 04.11.2020 г. е изминал период по-малък от 3 години, поради което вземането на ищеца се явява изискуемо.

Въпреки твърденията на ответника, че не бил получил процесната сума, а бил подписал/издал Запис на заповед с цел да се подготви за получаването на сумата от 5000 лв. за следващият ден, съдът не дава вяра на тези твърдения, тъй като не са налице доказателства в подкрепа на тези твърдения.

Ответникът не ангажира в настоящото производство и никакви доказателства, от които да се установи, че е изпълнил задълженията си да върне получените в заем 5000 лв. в посочения краен срок 30.12.2017 г., нито в пълен размер, нито частично.

Представения от ищеца *Договор за кредит за текущо потребление от 21.08.2015 г. по който същият е бил кредитиран с 10000 лв., съдът счита за ирелевантен и недоказващ, че Д. Р. И. е имал нужда от тези средства, за да ги даде в заем на ответника Д. Е. Х.,* но това обстоятелство не е относимо към спора и не следва да бъде доказвано, предвид факта, че ищеца няма задължението да сочи и да доказва каузално правоотношение, като основание за възникване на вземането.

Свидетелските показания посочват, че причина ищеца да заеме на ответника процесната сума е именно, за да му върне услугата, че му помогнал да започне работа, но това не е обективизирано по никакъв начин категорично в какъвто и да е документ.

Единствен източник на установяването по реда на чл.422, ал.1 от ГПК парично вземане от ищеца е редовен от външна страна запис на заповед, което освобождава кредитора (ищеца) от задължението да доказва съществуването на каузално правоотношение с издателя, като причина за издаване на записа на заповед.

Предвид изложеното съдът счита, че предявеният иск по отношение на главница и законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението в заповедното производство, е основателен и доказан и като такъв следва да бъде уважен в цялост.

Относно разноските:

Ищецът Д. Р. И. претендира с исковата молба сторените в настоящото установително исково производство. Съгласно чл.78, ал.1 от ГПК, ищеца има право на разноски, съразмерно уважената част от иска. В случая съда уважава иска в цялост и поради това ще присъди на ищцовото дружество сторените от него разноски в установителния исков процес, така както са претендирани.

Съгласно списъците с разноски по чл.80 от ГПК, ищецът е претендирал сторени такива в размер на 450.00 лв. общо, от които: 100.00 лв. държавна такса и 350.00 лв. адвокатско възнаграждение.

Съгласно съдебната практика съдът, разглеждащ иска по чл.422, ал.1 от ГПК, следва да се произнесе и по отговорността за разноските в заповедното производство в зависимост от резултата на спора. Ето защо, ответникът, съобразно изхода от спорното исково производство, дължи на ищеца и направените в заповедното производство разноски в размер общо на 590.00 лв., от които 100.00 лв. държавна такса и 490.00 лв. адвокатско възнаграждение.

По изложените мотиви и на основание чл.235 от ГПК, Районен съд – Нова Загора

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422, ал.1 във връзка с чл.415, ал.1 от ГПК във вр. с чл.86 от ЗЗД, **ЧЕ В ПОЛЗА НА ИЩЕЦА Д. Р. И. с ЕГН *******, с постоянен адрес: гр.Нова Загора, ул.„Руси Славов“ № 12, **СЪЩЕСТВУВА ПАРИЧНО ВЗЕМАНЕ ОТ ОТВЕТНИКА Д. Е. Х. с ЕГН: *******, с постоянен адрес: ***, за СУМА в размер на 5000.00 лв. /пет хиляди лева/, произтичащо от запис на заповед с дата на издаване 26.08.2015 г. с падеж на изпълнение 30.12.2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда - 04.11.2021 г. до изплащане на вземането, обективизирано в заповед за изпълнение № 489 от 05.11.2020 г. в производството по ч.гр.д.№ 20202220100865 по описа на Районен съд - Нова Загора за 2020 г.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, **Д. Е. Х. с ЕГН: *******, **ДА ЗАПЛАТИ НА Д. Р. И. с ЕГН *******, СУМАТА от 450.00 лв. /четиристотин и петдесет лева /, разноски в настоящото производство.

ОСЪЖДА, **Д. Е. Х. с ЕГН: *******, **ДА ЗАПЛАТИ НА Д. Р. И. с ЕГН *******, СУМАТА от 590.00 лв. /петстотин и деветдесет лева/, представляваща направените разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 20202220100865 по описа на Районен съд - Нова Загора за 2020 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд гр.Сливен в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Нова Загора: _____